

Un mercat laboral més flexible

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 12 de juny del 2010

La reforma laboral ha entrat en la seva recta final. El Govern s'està assegurant els suports per aprovar al Parlament un text consensuat parcialment amb la patronal i els sindicats, amb els quals no ha pogut pactar aspectes com ara les causes que justifiquen l'acomiadament més barat ni els límits de la temporalitat. El document entregat ahir, amb moltes ambigüitats, recull bastantes reclamacions dels empresaris i també certes prevencions de CCOO i UGT.

La pressió exterior i interior ha convertit la reforma laboral en una necessitat imperiosa, una veritat incontestable. I probablement és així. No obstant, correm el risc de perdre la perspectiva. El debat de fons de la nostra economia se centra tant en el model productiu com en la legislació del treball, cap dels dos pot anar per separat; o, més ben dit, no se'n pot abordar un deixant de banda l'altre. En el període que va del 1994 al 2007, l'economia espanyola va generar ocupació a una mitjana anual del 3,1%, de tal manera que la població activa va passar de 13 a 20 milions. En aquest mateix període, l'ocupació va créixer als Estats Units a un ritme de l'1,33%; a la UE, al 0,8%; i a Alemanya, al 0,41%. Però en els últims tres anys Espanya ha duplicat la seva taxa d'atur, que és el doble de la mitjana europea; i segueix causant desocupació, mentre Alemanya la redueix. En les dues fases hem tingut la mateixa legislació laboral i el model productiu tampoc ha canviat. Sembla clar que amb aquesta normativa es pot crear treball a una gran velocitat i destruir-lo al mateix ritme.

El Govern fa ara propostes molt valentes, no solament al facilitar i clarificar les causes per a les indemnitzacions mínimes per acomiadament o a l'adoptar models provats en altres països per a les suspensions temporals d'ocupació. També satisfà velles aspiracions empresarials per distribuir de forma irregular la jornada i l'horari de treball, i endureix les sancions als que des del subsidi de desocupació rebutgen ofertes «adequades». Els sindicats hauran de cedir, amb una vaga general o sense, però Rodríguez Zapatero cometria un error si en paral·lel no posés en marxa mesures perquè la producció no solament sigui més barata, sinó més competitiva i tan flexible com el mercat laboral.